

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **P. Z.**, zastoupený Mgr. Pavlem Maršálkem, advokátem, se sídlem Vrchlického 802/46, Liberec, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, **za účasti:** I) P. Z., II) Y. Z., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 1. 8. 2025, č. j. 58 A 1/2025-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal dne 15. 4. 2024 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (provozování živnosti), kterou Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále „ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 9. 9. 2024, č. j. OAM-9501-14/DP-2024, s odkazem na § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítlo a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužilo.

[2] Ministerstvo dospělo k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. nepředložil doklad prokazující, že jeho úhrnný měsíční příjem a příjem společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim stěžovatele a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou stěžovatel prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Za osoby společně posuzované se stěžovatelem byli považováni jeho otce (P. Z.) a jeho bratr (Y. Z.), státní příslušníci Ukrajiny, kterým byl na území České republiky povolen trvalý pobyt. Jako určující částka životních minim stěžovatele a osob společně s ním posuzovaných byla uznána částka 12 550 Kč. Tato částka byla součtem životního minima stěžovatele (4 470 Kč), jeho

otce (4 040 Kč) a bratra (4 040 Kč). Jako doklad o zajištění ubytování předložil stěžovatel smlouvu o nájmu ze dne 15. 4. 2024, dle níž mu jeho otec poskytoval ubytování za úplaty ve výši 100 Kč měsíčně a dále platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2023, na jehož základě ministerstvo stanovilo čistý měsíční příjem stěžovatele ve výši 10 642 Kč. Na výzvu stěžovatel doložil výplatní pásky otce za období od dubna do června 2024, avšak bez platné pracovní smlouvy (nebylo tudíž zřejmé, zda a jaké příjmy bude nadále dosahovat) a přehled záloh na elektřinu a plán záloh za vodné a stočné, bez razítek a podpisů dodavatelů. Ministerstvo dospělo ve svém rozhodnutí k závěru, že podnikatelské aktivity stěžovatele na území ČR dle doložených dokladů o příjmu nebyly nijak zvlášť úspěšné, naopak výdělek získaný tímto způsobem evidentně nesplňuje ani minimální požadavky stanovené zákonem. Ministerstvo se dále zabývalo přiměřeností dopadů rozhodnutí do života stěžovatele, který v České republice pobývá teprve od roku 2021, nevlastní zde žádnou nemovitost a jeho vazby k zemi původu tudíž nebyly zpřetrhány. Stěžovatel je v produktivním věku, tedy v případě návratu na Ukrajinu není jeho věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti. Ministerstvo proto dospělo k závěru, že rozhodnutím nebylo nepřiměřeně zasaženo do života stěžovatele. Současně byl stěžovatel upozorněn na možnost získání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, vzhledem k válce na Ukrajině.

[3] Proti rozhodnutí ministerstva podal stěžovatel odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 12. 2024, č. j. MV-155871-4/SO-2024, zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila.

[4] Stěžovatel následně podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[5] **Krajský soud** aproboval postup správních orgánů, které odmítly uznat nájemné ve výši 100 Kč placené stěžovatelem jeho otci. V rámci rozpočtu společně posuzovaných osob totiž nedojde k reálnému výdaji nebo příjmu, neboť danou částku platí jedna společně posuzovaná osoba druhé a z toho důvodu není možné daný „výdaj“ započítat. Zároveň krajský soud nesouhlasil s námitkou, že žalovaná nevzala v potaz stěžovatelem dokládané náklady na energie a za vodné a stočné. Přestože některé listiny prokazující výši nákladů nebyly opatřeny razítkem, žalovaná s nimi při posouzení žádosti počítala a dospěla k závěru, že i po započítání daných nákladů celková částka nákladů na bydlení stále převyšuje úhrnný měsíční příjem stěžovatele. S takovým hodnocením se krajský soud ztotožnil a neshledal důvodnou ani námitku týkající se nezohlednění pracovní smlouvy otce stěžovatele, neboť soud ověřil, že se nikde ve správním spise nenachází.

[6] Krajský soud poukázal na to, že stěžovateli byla v řízení před správním orgánem dána možnost, aby všechny rozhodné podklady doložil; ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 8. 7. 2024; správní orgán přesně specifikoval, jaké podklady chybějí pro řádné posouzení žádosti a stěžovatele také seznámil s následky případného nedoložení požadovaných podkladů. Požadovaný doklad prokazující příjem otce stěžovatel předložil teprve v řízení před krajským soudem, nebylo proto možné tuto listinu zohlednit.

pokračování

[7] Krajský soud se ztotožnil s posouzením správních orgánů stran přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života stěžovatele; poukázal na to, že stěžovatel má možnost požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nejbližší rodinní příslušníci, otec a bratr mají pobytová oprávnění nezávislá na stěžovateli. Krajský soud zdůraznil, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) nezaručuje právo na udělení konkrétního typu povolení k pobytu; současně, ve světle politické situace, upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 9 Azs 176/2022-30, dle kterého skutečnost, že na území Ukrajiny probíhá válečný konflikt, není bez dalšího důvodem, který by způsoboval nepřiměřenost rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty; uvedené lze analogicky vztáhnout i na rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

[8] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu **kasační stížností**, v níž uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); má za to, že rozsudek krajského soudu je založen na nesprávném právním posouzení a je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[9] Krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil právní otázku ohledně splnění podmínek příjmu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když akceptoval čistě formalistické hodnocení správních orgánů, které odmítly reálně doložené doklady (výpisy, faktury, smlouvy). Stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a připomněl povinnost správního orgánu i soudu hodnotit důkazy materiálně, nikoli čistě formálně.

[10] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud rovněž nesprávně posoudil zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele ve smyslu čl. 8 Úmluvy a § 174a zákona o pobytu cizinců, jelikož se nevypořádal s proporcionalitou zásahu. Krajský soud pouze převzal závěry správních orgánů, aniž provedl samostatný test proporcionality mezi veřejným zájmem a právem stěžovatele na rodinný život. Judikatura ESLP (Boultif proti Švýcarsku, č. 54273/00, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99) i Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek č. j. 6 Azs 422/2004-40) přitom vyžaduje, aby soudy zohlednily rodinné vazby, délku pobytu a možnost integrace. Absence tohoto testu je nesprávným právním posouzením.

[11] Stěžovatel spatřuje nesprávnost právního posouzení i v hodnocení důkazních prostředků v řízení. Krajský soud akceptoval závěr správního orgánu, že nájemné ve výši 100 Kč je nevěrohodné, nevypořádal se však s vysvětlením, že byt byl poskytnut zaměstnavatelem otce jako firemní benefit, a proto byla částka nízká. Podle § 8 odst. 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, se za příjem nepovažuje plnění poskytované zaměstnavatelem k úhradě bydlení zaměstnance; správní orgán proto nesmí mechanicky aplikovat normativní náklady. Stěžovatel z toho důvodu označuje závěr soudu za nelogický a jdoucí proti zásadě volného hodnocení důkazů, protože soud bez dalšího rezignoval na test skutečných odůvodněných nákladů podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud rovněž nesprávně hodnotil provedené důkazy; tím, že odmítl hodnotit pracovní smlouvu otce, ačkoli ji stěžovatel doložil a prokazovala stabilní příjem v rodině, došlo k porušení zásady přezkoumání v

mezích žalobních námitek a k nesprávnému posouzení skutkových okolností. Soud rovněž přehlédl, že správní orgány pracovaly s odlišnými částkami příjmu (10 624 Kč vs. 13 989 Kč), aniž tento rozpor vyjasnily.

[12] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť krajský soud se nevypořádal s klíčovou žalobní námitkou – že doložené doklady o příjmech a nákladech byly reálné a že nebyl proveden test proporcionality dopadu do rodinného života. Rozhodnutí je tak nedostatečně odůvodněné a nesrozumitelné, neboť není zřejmé, proč soud odmítl tyto důkazy a tvrzení.

[13] S ohledem na uvedené tedy stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalovaná se ve **vyjádření ke kasační stížnosti** plně ztotožnila se závěry krajského soudu a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[15] **Osoby zúčastněné na řízení** prohlašují jako nejbližší rodinní příslušníci stěžovatele, že s kasační stížností plně souhlasí a podporují ji ve všech bodech. Rozhodnutí správních orgánů

i krajského soudu vnímají jako nepřiměřená a formalistická. Rodinný život osob zúčastněných

na řízení a stěžovatele je soustředěn výlučně na území České republiky, kde žijí dlouhodobě ve společné domácnosti, mají zde sociální a pracovní zázemí a pevné vazby. Pokud by stěžovatel byl nucen území České republiky opustit, znamenalo by to roztržení úzkých rodinných vazeb, což by bylo v přímém rozporu s čl. 8 Úmluvy a § 174a zákona o pobytu cizinců.

[16] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodovala samosoudkyně, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[18] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006,

č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*. 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou*

pokračování

řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[19] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon. Nejvyšší správní soud proto dospěl k následujícímu závěru.

[20] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[21] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti nic netvrdil. NSS připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70). Jde proto k tíži stěžovatele, pokud v kasační stížnosti netvrdí důvody, pro které má být kasační stížnost přijatelná. Nejvyšší správní soud se tedy přijatelností kasační stížnosti zabýval sám v rozsahu, v jakém to umožňuje odůvodnění kasační stížnosti.

[22] Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech,

resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76). Kasační soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, 7 Azs 141/2024 č. j. 2 As 337/2016-64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal.

[23] Stěžovatel konkrétně uvádí, že se krajský soud nevypořádal s podstatnými žalobními námitkami stran doložených dokladů o příjmech a nákladech, a dále neprovedením testu proporcionality dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného života stěžovatele. Dle Nejvyššího správního soudu z rozsudku je však patrné, z jakého skutkového stavu krajský

soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Krajský soud náležitě odůvodnil, proč přistoupil k zamítnutí žaloby, resp. proč neshledal žalobní námitky důvodnými. V bodech 18 a násl. krajský soud vypořádal podstatu dané věci, tj. otázku důvodnosti stěžovatelem uplatněné žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Neopomenul vypořádat ani žalobní námitku, proč správní orgány nevycházely ze všech jím doložených podkladů, stejně jako otázku, jakým způsobem dospěla žalovaná k odlišné částce než správní orgán I. stupně, a proč i nadále byly naplněny důvody pro zamítnutí žádosti a neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť skutečná výše úhrnného měsíčního příjmu nedosahovala zákonem požadované výše (bod 8). V případě odmítnutí uznání nájemného placeného stěžovatelem jeho otci aproboval krajský soud postup správních orgánů, podle nichž platí-li jedna společně posuzovaná osoba druhé, pak v rámci rozpočtu společně posuzovaných osob nedojde k reálnému výdaji nebo příjmu a z toho důvodu není možné daný „výdaj“ započítat (bod 23). V případě nezohlednění pracovní smlouvy otce stěžovatele krajský soud ověřil, že stěžovatel takovou listinu nedoložil, neboť se nikde ve správním spise nenachází (bod 25); stěžovatel nikterak neprokázal, že by ji skutečně v rámci správního řízení doložil. Zároveň krajský soud vypořádal i námitku dovozující nepřiměřenost zásahu správních rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života (srov. body 29 a násl. rozsudku).

[24] Nepřezkoumatelnost nelze spatřovat ani v tom, že krajský soud při odůvodňování žalobních námitek převzal závěry z rozhodnutí správních orgánů. Pokud správní soud shledá závěry správních orgánů dostatečně odůvodněnými, přezkoumatelnými a správními, je oprávněn na ně odkázat, resp. je převzít (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, a ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 13/2013-26). Není současně pravdou, že by rozsudek krajského soudu stál pouze na nekritickém či mechanickém přebírání odůvodnění správních rozhodnutí. Krajský soud konkrétně reagoval na každou žalobní námitku a řádně zdůvodnil, proč ji nepovažuje za důvodnou.

[25] Nejvyšší správní soud připomíná, že zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. právě podnikáním, tato činnost musí být skutečně na území České republiky vykonávána; zároveň také nestačí, pokud cizinec pouze usiluje o výkon podnikatelské činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být skutečně naplněn (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33). Zákon o pobytu cizinců tedy staví do popředí princip plnění uložených povinností cizince – žadatele o pobytový status, přičemž je v pravomoci státu nastavit podmínky, za nichž bude mít cizinec možnost na území České republiky pobývat (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04).

[26] Co se pak týče namítaných vad v řízení před správními orgány, v daném případě je předmětem přezkumu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jakožto výsledek řízení o žádosti, nikoli

pokračování

řízení vedeného z moci úřední (*ex officio*), v němž má být uložena povinnost. Uvedené znamená, že je v první řadě na žadateli, aby byl aktivní a předložil správnímu orgánu všechny podklady pro rozhodnutí. V tomto ohledu krajský soud zcela správně připomněl, že v řízeních zahájených na základě žádosti se uplatní koncentrační zásada vyjádřená v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který stanoví: *„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“* Smyslem takto upravené koncentrace řízení je zajistit, aby nedocházelo k obstrukcím a správní řízení se odehrálo, pokud možno, už v prvním stupni, kdy má žadatel správnímu orgánu dodat všechny potřebné podklady. K uplatnění zásady koncentrace řízení a s tím spojené aplikaci § 82 odst. 4 správního řádu přitom běžně dochází i ve věcech pobytu cizinců, jak s odkazem na judikaturu konstatoval krajský soud (bod 26 rozsudku). V projednávaném případě byla stěžovateli v řízení před správním orgánem I. stupně dána možnost, aby všechny rozhodné podklady doložil. Ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 8. 7. 2024 správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že společně se stěžovatelem jsou za posuzovanou osobu ve smyslu zákona o životním a existenčním minimu považováni bratr a otec stěžovatele, a dále, že ze zatím předložených dokladů vyplývá, že úhrnný měsíční příjem společně posuzovaných osob je nižší než součet částek životních minim a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení. Správní orgán I. stupně proto stěžovatele vyzval, aby hodnověrným způsobem prokázal náklady na poskytnutí ubytování a doložil všechny příjmy, jichž stěžovatel se společně posuzovanými osobami dosahuje. Správní orgán I. stupně přitom přesně specifikoval, že dokladem o příjmu otce, pokud je zaměstnán, je platná pracovní smlouva a potvrzení zaměstnavatele o příjmu za období duben, květen a červen 2024. Nutno zdůraznit, že stěžovatel však požadované doklady nedoložil ani v odvolání, byť v něm uvedl, že pracovní smlouvu otce předkládá; doklady o příjmu otce předložil teprve v řízení před soudem (č. 1. 18-19 soudního spisu).

[27] Byť tedy stěžovatel kritizuje dle něj formalistický přístup správních orgánů, bylo především na něm, jakožto žadateli, aby shromáždil a předložil již správním orgánům potřebné podklady pro rozhodnutí. NSS připouští prolomení koncentrace pouze ve výjimečných případech, které se týkají práv zaručených Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (např. rozsudky ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020-41, bod 23, a ze dne 3. 8. 2021, č. j. 10 Azs 218/2021-44, bod 14). Situace stěžovatele je ale zcela odlišná; nejedná se ani o nezletilé nezaopatřené dítě; ze skutkových okolností projednávaného případu neplyne, že by stěžovateli v předložení požadovaného dokladu bránily objektivní důvody; ostatně nic takového ani netvrdí. Stěžovatel byl navíc již ve správním řízení zastoupen zmocněncem, jenž byl dle správního spisu zmocněncem v řadě obdobných správních řízení. Stěžovateli tak nezbyvá než nést důsledky svého jednání. Na uvedeném závěru nemohou nic změnit ani stěžovatelem poukazovaná zásada materiální pravdy. V tomto ohledu není relevantní ani stěžovatelem odkazovaná judikatura, protože se týká jiných skutkových okolností nebo právních institutů, přičemž často obsahově neodpovídají ani stěžovatelem uváděné body v citovaných rozsudcích.

[28] Pokud stěžovatel argumentuje nepřiměřeností zásahu rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života stěžovatele, nelze mu přisvědčit. Nejvyšší správní soud

neshledal zásadní pochybení v hodnocení této otázky v rozhodnutí žalované či krajského soudu, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti. Je sice pravdou, že stěžovatel žije na území České republiky od roku 2021 s otcem a bratrem ve společné domácnosti, takže jeho případné vycestování do země původu by jistě bylo zásahem citelným, nicméně na druhou stranu nelze ani přehlédnout, že na území ČR stěžovatel pobýval na základě pobytového oprávnění, jeho platnost již uplynula a žádost o prodloužení doby jeho platnosti správní orgány zamítly. Dané pobytové oprávnění tedy mělo toliko provizorní (dočasný) charakter, což z logiky věci intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele naopak oslabuje. Vždy je nutno posuzovat okolnosti konkrétního případu, zde především účel pobytového oprávnění. Pokud stěžovatel v daném případě prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života.

[29] Žalovaná zcela správně uvedla, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele je významně omezen, neboť má možnost požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pokud si o takové vízum požádá a bude mu s ohledem na situaci na Ukrajině uděleno, nemusí z území České republiky vycestovat; nejbližší rodinní příslušníci mají pobytová oprávnění nezávislá na stěžovateli. Čl. 8 Úmluvy nezaručuje právo na udělení konkrétního typu povolení k pobytu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2025, č. j. 8 Azs 189/2024-69, ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27.

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jeho dosavadní judikatura poskytuje dostatečné odpovědi na námitky uvedené v kasační stížnosti; nebyl shledán žádný z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[31] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, měla by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila. Ze spisu však nevyplývá, že by jí v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu

